

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 430/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti GES Slovakia, s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, zastúpenej advokátkou JUDr. Slavomírou Šlégerovou, Letná 567/4, Šaľa, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S 42/2014 z 19. mája 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti GES Slovakia, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti GES Slovakia, s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátkou

JUDr. Slavomírou Šlégerovou, Letná 567/4, Šaľa, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 S 42/2014 z 19. mája 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že Daňový úrad Bratislava (ďalej len „daňový úrad“) 10. februára 2014 doručil sťažovateľke *„oznámenie o daňovej kontrole na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenia nadmerného odpočtu alebo jeho časti“* za zdaňovacie obdobie 3. štvrtrok 2013. Podaním z 12. februára 2014 sťažovateľka požiadala daňový úrad o predĺženie lehoty na začatie daňovej kontroly, pričom daňový úrad iba telefonicky *„oznámil sťažovateľovi, že jeho žiadosť o predĺženie lehoty je bezpredmetná, lebo daňová kontrola začala 05. 02. 2014. Podaním zo dňa 19. 02. 2014 sťažovateľ žiadal daňový úrad o oznámenie dôvodu začatia kontroly. Na toto podanie daňový úrad reagoval oznámením zo dňa 05. 03. 2014, kde iba uviedol, že daňová kontrola začala v súlade s Daňovým poriadkom. Sťažovateľ žiadal daňový úrad aj o oznámenie, či daňovú kontrolu vykonáva na základe konkrétneho podozrenia zo skrátenia dane. Na túto žiadosť, ani na ďalšie žiadosti sťažovateľa daňový úrad žiadnym spôsobom nereagoval.“*

Sťažovateľka zastáva názor, že uvedené úkony daňového úradu predstavujú nezákonný zásah do jej práv, keďže daňový úrad nedisponoval vo vzťahu k nej konkrétnym podozrením zo skrátenia dane. Vzhľadom na to sťažovateľka podala krajskému súdu návrh na začatie konania vo veci ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), v ktorom argumentovala, že *«daňová kontrola, nie je riadnym výkonom správy daňového úradu, ale zneužitím svojej právomoci. Sťažovateľ nespochybňoval právo daňového úradu vykonať daňovú kontrolu aj u sťažovateľa, ale tomuto právu zodpovedá povinnosť transparentne deklarovať a preukázať sťažovateľovi, na základe akých skutočností vykonáva daňovú kontrolu práve u sťažovateľa (t. j. či na základe dožiadania orgánov činných v trestnom konaní, plánu*

kontrol a pod.) tak, aby bolo bezpečne vylúčené, že sa nejedná o svojvoľné rozhodnutie, resp. o druh štátnej „šikany“ a zneužitie výkonu práva vykonať daňovú kontrolu, pričom neštandardnosť úkonov daňového úradu bola dokreslená napríklad tým, že úradné záznamy z telefonického rozhovoru medzi konateľom sťažovateľa a zamestnancami daňového úradu nezodpovedali skutočnosti ako aj tým, že ani jedno z podaní sťažovateľa doručených daňovému úradu sa nenachádzalo v spise.».

Krajský súd napadnutým rozsudkom návrh sťažovateľky zamietol. Podľa sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a «pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov... v rozpore s § 157 ods. 2 O. s. p... KS v BA nedal odpoveď na otázku, či bola daňová kontrola začatá v súlade s príslušnými právnymi predpismi, a zároveň v odôvodnení na strane 5 rozsudku uviedol: „Samotné vedenie správneho konania, ktoré bolo v tomto prípade začaté v súlade s právnymi predpismi nie je možné považovať podľa názoru súdu za nezákonný zásah orgánu verejnej správy.“ Sťažovateľ nenamietal právomoc daňového úradu viesť správne konanie, namietal to, že v danom prípade bola daňová kontrola začatá v rozpore s právnymi predpismi, keďže jej začatie nebolo odôvodnené. Taktiež odôvodnenie rozsudku na strane 4 (najmä druhý odsek) je absolútne nezrozumiteľné, gramaticky a vecne nesprávne. Sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom KS v BA, že sa nemohol domáhať pred KS v BA ochrany svojim návrhom, nakoľko táto ochrana je podľa názoru KS v BA subsidiárna a svojich práv sa mal domáhať v rámci konania o preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa § 247 a nasl. O. s. p. Ak je sťažovateľ presvedčený o tom, že správny orgán svojim nezákonným zásahom porušuje jeho práva, je na mieste sa domáhať súdnej ochrany podľa § 250v O. s. p. Opätovne konštatujeme, že sťažovateľ sa návrhom nebránil proti právomoci daňového úradu viesť správne konanie, ale proti nezákonne začatej daňovej kontrole. Ak daňová kontrola nie je začatá v súlade so zákonom, jej začatie je jednoznačne nezákonným zásahom, ktorému § 250v O. s. p. poskytuje príslušnú ochranu. Jej nerešpektovaním a vydaným rozhodnutím v podobe rozsudku KS v BA porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V

prospech záveru, že zo strany daňového úradu, resp. jeho nadriadeného subjektu, sa jedná o nezákonný zásah svedčí aj to, že daňový úrad odmietol (bez legitímneho dôvodu) sťažovateľa oboznámiť s dôvodom, na základe ktorého sa vykonávala daňová kontrola.».

Sťažovateľka tiež tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol porušený aj príkaz vyplývajúci z čl. 152 ods. 4 ústavy uprednostniť ústavne konformný výklad. Podľa sťažovateľky výklad § 250v OSP v napadnutom rozsudku krajského súdu „*porušuje princíp právnej istoty najmä v tom, že podanie návrhu na začatie konania podľa § 250v O. s. p. v danom prípade KS v BA vylúčil a vychádzal z toho, že sťažovateľ sa mal svojich práv domáhať postupom podľa § 247 a nasl. O. s. p. Tento výklad je v rozpore s Ústavou SR. nakoľko sťažovateľ sa domáhal ochrany podľa § 250v O. s. p. z dôvodu nezákonnosti zásahu daňového úradu, ktorým bolo začatie daňovej kontroly bez uvedenia dôvodu. Nedomáhal sa zrušenia celého správneho konania a rovnako nenamietal právomoc daňového úradu ako správneho orgánu viesť správne konanie.*“.

Daňová kontrola podľa sťažovateľky predstavuje zákonom aprobované obmedzenie osobnej sféry jednotlivca a takéto obmedzenie «*musí súčasne sledovať určitý cieľ a byť vo vzťahu k tomuto cieľu primerané. V podmienkach materiálneho právneho štátu je preto nevyhnutné trvať na požiadavke, aby také obmedzenie či narušenie autonómnej sféry jednotlivca malo jasný a vopred zreteľný dôvod, legitimizujúci použitie takéhoto obmedzenia, a takýto dôvod musí spočívať v konkrétnych skutočnostiach. Inak povedané, v prípade daňovej kontroly nemôže byť takýmto dôvodom všeobecne formulovaný záujem štátu na výbere daní, ktorý je účelom Daňového poriadku, ale musí existovať konkrétnymi skutočnosťami podložené podozrenie, že konkrétny daňový subjekt, u ktorého je zahajovaná daňová kontrola, zrejme svoju daňovú povinnosť nesplnil, alebo splnil, avšak v menšej miere, ako by mal. ... V prípade akceptácie úplne voľnej úvahy správcu dane o tom, či začne daňovú kontrolu, by bol vlastne takýto postup správcu dane založený na... prezumpcii viny, resp. na predpoklade, že každý daňový subjekt svoju daňovú povinnosť skrátil, a preto je možné - bez toho, že by existovalo konkrétne podozrenie správcu dane formulované, jeho daňovú povinnosť preskúmať a preveriť. ... Sťažovateľ je toho názoru, že oznámenie o daňovej kontrole daňového úradu neosvedčuje existenciu dôvodov, resp. existenciu*

podozrenia daňového úradu, že v oznámení o daňovej kontrole uvedený druh dane za príslušné zdaňovacie obdobie bol sťažovateľom krátený. Pokiaľ by takéto dôvody fakticky existovali, neboli zjavne sťažovateľovi povedané a v oznámení o daňovej kontrole zachytené. Úkon daňovej kontroly, resp. jej začatia v danom prípade je zásadným nedostatkom, pre ktorý ho je možné hodnotiť ako rýdzo formálny, a preto neústavný úkon. Ide o nedostatok a priori dôvodov k začatiu daňovej kontroly a absencia ich oznámenia sťažovateľovi, ako aj ich neuvedenie v oznámení o začatí daňovej kontroly. Ak je daňová kontrola jediným úkonom, potom to znamená, že dôvody a podozrenie musia existovať v okamžiku začatia kontroly a musia byť správcom dane jednoznačne formulované a daňovému subjektu oznámené a objektívne zachytené v oznámení o začatí daňovej kontroly. ... Takýto postup správcu dane je neprípustným porušením vyššie vymedzenej autonómnej sféry jednotlivca, a preto realizácia právomoci správcu dane je v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Neústavnosť takéhoto postupu nemôže byť zhojená ani skutočnosťou, že v priebehu daňovej kontroly bolo preukázané, že ku skráteniu dane zo strany sťažovateľa (daňového subjektu) skutočne došlo. To nielen preto, že daňová kontrola predstavuje jeden (nedeliteľný) procesný úkon, ale tiež preto, že „usvedčujúce“ dôkazy boli získané protiústavným postupom. Je preto možné skonštatovať, že v danom prípade začala u sťažovateľa, na jeho majetku, daňová kontrola neústavným spôsobom, pričom KS v BA neposkytol sťažovateľovi požadovanú súdnu ochranu, čím v konečnom dôsledku došlo k porušeniu jeho vlastníckeho práva, ktoré požíva ústavnú ochranu podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.».

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné ľudské právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5 S/42/2014-54 zo dňa 19. 05. 2015, porušené boli.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5 S/42/2014-54 zo dňa 19. 05. 2015, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania v sume 355,72 eur, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná

odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

Ústavný súd preskúmal pri predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to s prihliadnutím na argumentáciu, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol jej návrh vo veci ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v OSP zamietnutý ako nedôvodný.

Podľa § 250v ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Podľa § 250v ods. 2 OSP orgán, proti ktorému návrh smeruje, je orgán, ktorý podľa tvrdenia uvedeného v návrhu vykonal zásah; v prípade zásahu ozbrojených síl, ozbrojeného zboru alebo iného verejného zboru je to orgán, ktorý tento zbor riadi, alebo ktorému je taký zbor podriadený.

Podľa § 250v ods. 3 OSP návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 250v ods. 4 OSP súd o takom návrhu rozhodne rozsudkom. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku rozsudku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a lehotu, v ktorej má orgán verejnej správy túto povinnosť vykonať. Povinnosť spočíva v zákaze pokračovať v porušovaní práva

navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom. Ustanovenie § 250u platí rovnako. Súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný alebo návrh nie je prípustný.

Zo sťažnosti vyplýva, že kľúčové námietky sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu sú založené na tvrdení o jeho ústavnej neakceptovateľnosti z dôvodu, že

- nenamietala právomoc daňového úradu viesť správne konanie, ale namietala to, že daňová kontrola bola začatá v rozpore s právnymi predpismi, pričom takýto postup daňového úradu je podľa jej názoru jednoznačne nezákonným zásahom, ktorému sa má poskytnúť ochrana návrhom podľa § 250v OSP,

- právny záver krajského súdu, podľa ktorého sa mala domáhať ochrany svojich práv postupom podľa § 247 a nasl. OSP, je ústavne nekonformný, keďže sťažovateľka sa domáhala ochrany podľa § 250v OSP z dôvodu nezákonnosti zásahu daňového úradu, ktorým bolo začatie daňovej kontroly bez uvedenia dôvodu, a nedomáhala sa zrušenia celého správneho konania.

Krajský súd napadnutým rozsudkom návrh sťažovateľky zamietol z dôvodu, že *„prieskum zákonnosti postupu správneho orgánu v rámci správneho konania je súčasťou prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy preto nie je možné v rámci konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy preskúmavať zákonnosť správneho konania, ktoré predchádza vydaniu administratívneho rozhodnutia“*.

Vzhľadom na uvedené je úlohou ústavného súdu posúdiť, či právny názor vyjadrený v napadnutom rozsudku je ústavne udržateľný, teda taký, ktorým nedošlo vo veci sťažovateľky k porušeniu jej práv vyplývajúcich z ústavy a dohovoru.

V tej časti napadnutého rozsudku, ktorá je relevantná na posúdenie námietok sťažovateľky, krajský súd uvádza:

„Nezákonný zásah bol definovaný prostredníctvom judikatúry tak, že v návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmov, ide o nezákonný

zásah, zásah nie je rozhodnutím, zásah bol zameraný priamo proti fyzickej a právnickej osobe alebo proti nim vykonaný, dôsledky zásahu trvajú alebo hrozí jeho opakovanie, navrhovateľ vyčerpá prostriedky, ktorých použitie umožní osobitný predpis a návrh má podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela najneskôr však do 1 roka odo dňa, keď k nemu došlo.

Za takýto zásah sa obvykle považujú určité faktické úkony orgánu verejnej správy, jeho jednotlivých zamestnancov uskutočňované v rámci správneho konania, ale aj mimo neho. Dôvod na uskutočnenie takýchto faktických úkonov býva rôzny. Tým, že je v ustanovení § 250v ods. 3 veta prvá stanovené, že na podanie návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom je potrebné vyčerpať všetky ostatné prostriedky nápravy, ktoré umožňujú osobitné predpisy je možné túto formu ochrany považovať za subsidiárnu.

Samotné vedenie správneho konania, ktoré bolo v tomto prípade začaté v súlade s právnym predpismi nie je možné považovať podľa názoru súdu za nezákonný zásah orgánu verejnej správy.

Správne konanie vedené pred orgánmi verejnej správy sú obvykle zakončené vydaním administratívneho rozhodnutia, ktoré je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. Postup správneho orgánu predchádzajúci vydaniu rozhodnutia je následne súdom preskúmaný v konaní o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Návrhom na ochranu pred nezákonným zásahom nie je možné úplne negovať vedenie a účinky správneho konania. V prípade, ak by súd v rámci konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy preskúmaval zákonnosť, resp. prípustnosť vedenia správneho konania, dopustil by sa predčasného konania, ktoré by zasahovalo do právomoci orgánov verejnej správy. Takýmto konaním by došlo k prelínaniu súdnej moci s mocou výkonnou. Prieskum zákonnosti postupu správneho orgánu v rámci správneho konania je súčasťou prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy preto nie je možné v rámci konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy preskúmavať zákonnosť správneho konania, ktoré predchádza vydaniu administratívneho rozhodnutia (rozsudok NS SR 3 Sžz/2/2012).“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že krajský súd vykonal v napadnutom rozsudku ústavne konformný výklad § 250v OSP, a preto považuje tento

rozsudok, ktorým bol návrh sťažovateľky zamietnutý ako nedôvodný, z ústavného hľadiska za akceptovateľný a udržateľný, osobitne z hľadiska záruk obsiahnutých v základnom práve na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práve na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá tvorí súčasť právneho poriadku Slovenskej republiky alebo tvorí súčasť takých medzinárodných zmlúv, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, t. j. k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. II. ÚS 249/04, IV. ÚS 23/05, I. ÚS 236/06, III. ÚS 363/06).

Ústavný súd ďalej pripomína, že do obsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý účastník konania predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

V konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, bolo úlohou krajského súdu v súlade s § 250v OSP preskúmať, či sťažovateľkou konkrétne označeným postupom daňového úradu došlo k nezákonnému zásahu do práv a chránených záujmov sťažovateľky, resp. či sťažovateľka bola ukrátená na svojich právach a chránených záujmoch.

Je potrebné rovnako zdôrazniť i tú skutočnosť, že právomoc všeobecného súdu vstúpiť autoritatívne do konfliktu medzi verejnou správou a jednotlivcom sa uplatňuje len subsidiárne a len vtedy a tam, kde iná právna možnosť ochrany chýba. V súvislosti s konaním o návrhu vo veci ochrany pred nezákonným zásahom podľa § 250v OSP je

rozhodujúce, či namietaný zásah bol realizovaný v rámci správneho konania, ktoré bude ukončené vydaním rozhodnutia, alebo mimo rámca akéhokoľvek správneho konania. Krajský súd nemal pri svojom rozhodovaní pochybnosti o tom, že u sťažovateľky prebieha daňová kontrola, ktorej súdny prieskum v čase, keď mu bol doručený návrh sťažovateľky, by mohol predstavovať neprípustný zásah a ovplyvňovanie rozhodovacej činnosti správneho orgánu, preto vychádzal z toho, že postup daňového úradu v rámci daňovej kontroly nemožno považovať za nezákonný zásah v zmysle § 250v OSP. V prípade, ak by bol výsledok daňovej kontroly pre sťažovateľku nepriaznivý, nepochybne mala možnosť uplatniť účinný právny prostriedok ochrany svojich práv v podobe žaloby podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasl.), v ktorej môže uplatniť aj námietku nezákonnosti postupu daňového úradu, ktorý sťažovateľku podľa jej názoru v rozpore s jeho povinnosťou neinformoval o dôvode vykonania daňovej kontroly.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu týkajúcim sa aplikácie dotknutého ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. S poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu v napadnutom rozsudku možno považovať za ústavne konformný a zodpovedajúci doterajšej judikatúre všeobecných súdov (predovšetkým rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžz/2/2012 z 13. novembra 2012).

Na základe uvedených skutočností možno považovať napadnutý rozsudok krajského súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľky za ústavne akceptovateľný, t. j. nemožno z neho vyvodiť také pochybenia, ktoré by signalizovali zásah do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok.

V súlade s čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecnými záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Podľa sťažovateľky krajský súd jej neposkytol „*požadovanú súdnu ochranu*“, čím zároveň došlo k porušeniu jej vlastníckych práv, ktoré požívajú ústavnú ochranu podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a ochranu podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Z argumentácie sťažovateľky zjavne vyplýva, že k porušeniu jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu malo dôjsť v zásade z rovnakých dôvodov, ako k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Za týchto okolností v prípade, ak ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak nemožno reálne uvažovať ani o porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými sťažovateľkou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2016